

**MARKO
THELEN**

**DLHÉ
TIENÉ
KARIBIKU**

PRÍBEH INŠPIROVANÝ SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI

Slovenské **TOP**
KIDMI

DLHÉ TIENE
KARIBIKU

Marko Thelen

DLHÉ TIENE
KARIBIKU

Slovenka obvinená z únosu dětí na Haiti

sloart

Text © Marko Thelen 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé vydanie
Zodpovedná redaktorka Mária Štefánková
Editorka Zuzana Šeršeňová
Produkcja Dana Klimová
Návrh obálky Boris Meluš
Sadzba a zalomenie Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
ISBN 978-80-556-1333-8

*„Bud' prejavom láskavosti, maj láskavosť v tvári,
v očiach, v úsmeve, vo vďačnom pozdrave.“*

Matka Tereza

Túto knihu venujem všetkým pracovníkom a dobrovoľníkom charitatívnych, cirkevných a humanitárnych medzinárodných organizácií, špeciálne zástupcom UNICEF-u, ktorí denne vystavujú svoj život mnohým nebezpečenstvám a nástrahám pri misijných prácach v rozvojových krajinách alebo v krajinách, kde sa vyskytla živelná alebo prírodná katastrofa.

Marko Thelen

Príbeh je inšpirovaný skutočnými udalosťami. Osoby, ich mená, štátna príslušnosť a ich pôvod, názvy súkromných spoločností a organizácií sú v tomto príbehu vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnosťou môže byť iba náhodná.

Použitie názvov orgánov verejnej správy, bezpečnostných a silových zložiek, medzinárodných organizácií ako OSN, UNICEF, MINUSTAH, EUROPOL, INTERPOL, Katolícka charita, Armáda spásy a Médecins du Monde, súvisí s prezentáciou ich významnej činnosti pri pomoci ľuďom v rozvojových krajinách a pri zaisťovaní stability, mieru a bezpečnosti. Aktivity vykonávané zástupcami týchto organizácií v príbehu sú taktiež vymyslené a nevychádzajú zo žiadnych oficiálnych dokumentov alebo správ. Ich podobnosť so skutočnými udalosťami môže byť iba náhodná.

Obsah

PROLÓG	11
24. júna 2010, Port-de-Paix, Haiti	
1. KAPITOLA – Poklad	15
10. júna 2010, Port-au-Prince, Haiti	
2. KAPITOLA – Vysnívaná dovolenka	22
10. júna 2010, Bratislava	
3. KAPITOLA – Napoleon	33
18. júna 2010, Martinik	
4. KAPITOLA – Morský vlk	48
19. júna 2010, Martinik	
5. KAPITOLA – Nechcený adrenalín	57
22. júna 2010, Haiti	
6. KAPITOLA – Kvietok	66
23. júna 2010, Port-au-Prince, Haiti	
7. KAPITOLA – Vybielené zoznamy	83
24. júna 2010, Haiti	
8. KAPITOLA – Privysoký účet	101
25. júna 2010, Haiti	
9. KAPITOLA – Strana 94.	131
26. júna 2010, Port-au-Prince, Haiti	
10. KAPITOLA – Starý dobrý známy	142
27. júna 2010, Francúzska Guyana	

11. KAPITOLA – Prenasledovaný/Brazílska stopa	154
28. júna 2010, Francúzska Guyana/Brazília	
12. KAPITOLA – Hlási sa Veronika	167
29. júna 2010, Brazília/Francúzska Guyana	
13. KAPITOLA – Diablov odkaz	190
29. júna 2010, Ostrovy spásy	
14. KAPITOLA – Indiánska dýka	209
30. júna 2010, Francúzska Guyana – Maroni	
15. KAPITOLA – Jama levova	230
1. júla 2010, Surinam – prales	
16. KAPITOLA – Leňoch v akcii	250
2. júla 2010, Surinam – prales	
17. KAPITOLA – Pokrvné priznanie	281
3. a 4. júla 2010, Surinam/Fr. Guyana/Haiti	
18. KAPITOLA – V pasci	300
5. júla 2010, Port-au-Prince, Haiti	
19. KAPITOLA – Zvedavá Veronika	328
6. júla 2010, Port-au-Prince, Haiti	
20. KAPITOLA – Vstupenka do basy	341
9. júla 2010, Martinik	
Príhovor predsedu Slovenského výboru pre UNICEF....	343

Prológ

24. júna 2010, Port-de-Paix, Haiti

Na hranice Port-de-Paix dorazil Denis Martinský presne pred poludním. O pár minút už stál pred policajnou stanicou v blízkosti vojenskej pevnosti pri zálive Canal de la Tortue.

Neodbytno konverzoval s miestnym policajtom, ktorý mu nechcel umožniť návštevu jeho klientky.

„Prečo ju nemôžem vidieť? Povedzte mi dôvod!“ nástojil na svojom Martinský.

„Máte smolu,“ okríkol ho strážnik v bielej prepotenej košeli s odznakom haitskej polície. „Bola umiestnená do cely predbežného zadržania so sprísneným dohľadom. Môže ju navštíviť maximálne roznášač stravy,“ poučil ho o tunajších pomeroch. Nato prísny tónom pokračoval: „A mimochodom, bude jej pridelený tunajší advokát ex offio. Zbytočne sa unúvate.“

„Chcel som vás pož...“

„Odíďte!“ striktno mu prikázal strážnik.

„Chcem s ňou prehovoriť len pár slov,“ stále sa nedal odbiť Martinský.

„Nie! Už som vám povedal!“ nervózne a s rastúcou agresivitou vybuchol uniformovaný policajt.

„Počúvajte, seržant, nechcem nijako zasahovať do vašich právomocí...“ primerane zvýšil tón Martinský. Nestihol to ani dopovedať a druhý zo strážnikov mu zozadu namieril k zátylku pištoľ a bez zábran naňho skríkol: „Ihneď vypadni!“

Martinský a obaja strážcovia zákona niekoľko sekúnd zostali stáť ako prikovaní. V pozícii nehybných sôch pripomínali kovbojov zo západu čakajúcich na prvý pohyb protivníka. Martinskému sa v hlave mimovoľne prehrá-

vala známa melódia slávneho amerického westernu *Vtedy na západe*.

Stará, rozpadajúca sa policajná stanica v okrajovej časti Port-de-Paix, v ktorej boli umiestnené aj väzobné cely, nepôsobila po tejto skúsenosti mierumilovne, aj keď sa nachádzala v meste, v ktorého názve je slovo mier. Hoci bola vzdialená od epicentra zemetrasenia v Léogâne z 12. januára tohto roka vyše tristo kilometrov, vzbudzovala dojem, akoby aj na severe Haiti zanechalo zemetrasenie takú spúšť ako v okolí Port-au-Prince. A to nielen na budovách.

Martinský sa po chvíľke s pokojom chladného Angličana, aj keď s miernymi obavami, obrátil na prvého, o niečo vyrovnanejšieho strážnika a pokúsil sa mu vysvetliť, že počká na ich šéfa.

Ten inštinktívne a možno predvídavo naznačil svalnatejšiemu kolegovi, aby zložil kolt. Zaliezol do drevenej strážnej búdky spredu prilepenej ku kamennej stavbe policajnej stanice a zjavne telefónom niekomu vysvetľoval, že sa k tej čerstvo zatknutej Slovenke dobíja pravdepodobne jej právnik.

Po chvíli sa spoza vedľajšej budovy priamo k Martinskému rútil starý džíp. Stáli v ňom traja po zuby ozbrojení policajti obkolesujúci svojho šéfa. S džípom sa na oblohe prihrnuli aj záblesky s dunivými efektmi. Schyľovalo sa k búrke.

Z auta vystúpil vzrastom malý, no razantný chlapík so širokou bradou, strihom pripomínajúcou Fidela z vedľajšieho ostrova, a priamo si to zamieril k neznámej osobe. So zdvihnutou hlavou a ráznym tónom cudzinca po anglicky pozdravil: „*Hello. My name is George da Salvas.*“ Premeral si ho pohrdavým pohľadom a predstavil sa: „Som tunajší policajný kapitán.“

„*Bonjour. Enchanté,*“ sebavedomým úsmevom odzdravil Martinský šéfa miestnej policajnej stanice a použil prvú zbraň na zľahčenie dialógu: „Môžeme pokojne hovoriť po francúzsky a možno sa mi podarí zo seba niečo dostať aj po kreolsky.“

Vtom sa spamätal a uvedomil si, že hoci je francúzština oficiálnym jazykom spolu s kreolčinou, žije tu mnoho hispánco a meno veliteľa napovedalo, že by mu skôr licho-

tila španielčina. No v tomto momente to už nemalo zmysel, a preto sa Martinský radšej sústredil na podstatu veci.

„Som Denis...“ nestíhol dopovedať svoje meno, pretože ho prerušil da Salvas. Povýšenecky spustil svojou francúzsko-anglickou kreolčinou so španielskym prízvukom:

„Čo tu chcete? Viete, že to tu je všade pre cudzincov veľmi nebezpečné?“

Martinský sa neunúval pokračovať v predstavovaní. Pochopil, ako sa má k situácii postaviť. Vedel, že s medzinárodným právom na tomto ostrove nepochodí, a že by bolo zbytočné odvolávať sa na dohovory a konvencie OSN. Bez toho, aby odpovedal na policajtove otázky, pokúsil sa použiť účinnejšie predpisy, ktoré v tejto krajine platia.

„Kapitán! Viem, že nemám právo navštíviť moju krajanuku a zhovárať sa s ňou, ale prinajmenšom sa môžeme my dvaja vo vašej kancelárii v pokoji porozprávať. Čo vy na to?“ nahodil presvedčivý pohľad, aby ho ním obmäkčil.

S neistým výrazom, no vo svojom biznise dobre zorientovaný policajný kapitán na Martinského zašklivil jedným okom, poškrabal sa na brade a vyštekol:

„Poďte!“

Po prekročení prahu jeho kancelárie Martinského ovalila dymová clona. Všade bolo cítiť výdatnú silu kubánskych cigár, ktorá prenikla do všetkých škár dreveného nábytku, do závesov na oknách a do čalúnenia stoličiek. Presne uprostred širokého hranatého stola z ebenového dreva stála litrová fľaša bieleho rumu. Budila dojem osamelého stroskotanca, ktorý čaká na záchranu. Jedným z nich mohol byť aj samotný Michel Strieval, prezident, ktorého pohľad smeroval rovno ku karibskému elixíru radosti. Mohutný rám visiaci na popraskanej stene, lemovaný modročervenými pásmi, v ktorom sa vynímala jeho fotografia, žiaril na celú miestnosť a dodával jej svojskú príchut' trpkosti.

Martinský s očakávaním vstúpil dnu a oficiálne sa prihovoril strážcovi zákona:

„Kapitán, nepoznám detailne vaše zákony, a preto sa chcem spýtať, či existuje nejaká možnosť zaplatiť kauciu za moju krajanuku, aby mohla opustiť celu. Tiež by som chcel požiadať, aby vyšetrovanie prebiehalo na slobode, alebo aby aspoň mohla prijímať návštevy.“

„No, viete,“ s pohľadom na pootvorené dvere začal vysvetľovať kapitán. „To nie je také jednoduché,“ takticky sa priblížil k dverám, oprel sa o ne a nebadane ich zatvoril. „Na pár minút by to išlo, ale...“ strčil ruku do vrecka, vytiahol ju a potľapkal si po ňom.

„Dúfam, že na pol hodinu bude toto stačiť,“ skočil mu do reči Martinský, pričom zo svojho vrecka vytiahol dva-
desaťtisíc haitských gourdiv v tisíckach a päťstovkách. Začal z bankoviek odpočítavať, pretože mal v úmysle ponúknuť mu desaťtisíc.

Kapitán mu však z ruky vytrhol celý zväzok a bleskovo ho ukryl do svojho stolíka. Nato s úsmevom zavolał jedného zo strážcov, aby odprevadil návštevu k zadržanej Slovenke.

„Zober ho k nej. Len pol hodiny. Nič viac,“ prikázal mu.

1. KAPITOLA

Poklad

10. júna 2010, Port-au-Prince, Haiti

Bol upotený, pekelne horúci deň. Hnilobný pach z okolitých zrúcanísk a smetísk sa prelietavo sťahoval z miesta na miesto. Rozkladajúce sa organické látky vysielali svoje dráždivé odkazy tým, ktorí ich po sebe zanechali, ale aj tým, ktorí s nimi nemali nič spoločné. V kombinácii s vlhkosťou, dymom z horiacich odpadkov a prachom sa menili na nechutnú mazľavú zmes. Tá sa zo všetkých strán prichytávala na nozdry ako sekundové lepidlo a nasilu sa prebýjala do nosovej dutiny, akoby hľadala živnú pôdu na kladenie vajčiek a ďalšie množenie sa. K tomu sa pridal pach čerstvej krvi a Haiti sa zmenilo na eldorádo pre tisícky odporných insektných beští. Tie svoje umenie dotieravo brnkať na nervy demonštrovali v plnej paráde. Malé i veľké, tenké aj tučné, s prenosnou infekciou i bez nej. Každá z nich predvädzala pravidelné koordinované nálety na všetko, v čom sa usadili sladké krvné stopy. S pribúdajúcim počtom použitých tampónov a obväzov rástol aj počet tejto otravnej hávede. Nikto ich už neodhŕňal. Nikto sa nenamáhal únavne bojovať s neporaziteľným votrelcom. Všetci rezignovali. Vďaka tomu si najväčšie a najsilnejšie jedince pochutnávali na čerstvo prýščiacej červenej tekutine priamo z otvorených poranení, či už živých, alebo práve zosnulých tiel. Bol to dezert, ktorým si dopĺňali už skonsumované výdatné hlavné jedlo z výkalov.

V jednej z mnohých poľných nemocníc postavených z vojenských stanov bolo rušno ako každý iný deň. Čas v najväčšom z dočasných špitálov v spádovej oblasti centrálného slumu v Port-au-Prince plynul rutinne rýchlo. Občas až zbesilo rýchlo.

Profesionálne sestričky prekonávali vlastné rekordy v ošetrovaní rán a v počte vakcinácií za jednu minútu. Lekári naprogramovaní v pohotovostnom režime ťahali dvadsaťštvorky. Niekedy sa im podarilo vydolovať zo seba posledné zvyšky energie aj počas plnej dvojdnovej šichty. Napriek tomu ich skalpely rezali na milimeter presne.

Rehoľné sestry, dobrovoľníci z humanitárnych organizácií a ďalší aktivisti pobehovali od jedného pacienta k druhému. Robili doslova nemožné. Nehľadiac na riziká, s ktorými prichádzali bežne do styku, vydávali zo seba doslova všetko. Zišla sa každá pomocná ruka, ktorá v kapacitne preťaženej nemocnici vedela aspoň podať správny nástroj alebo poskytnúť prvú pomoc.

Kolotoč všedných úkonov znenazdajky prerušil náramný plechový rachot a škripot brzd, ktorý prichádzal z hlavného vstupu do areálu.

Zaregistrovať ho musel každý, okrem tých, čo si na jeho pravidelné zjavovanie už zvykli. Na spojzdnenom vaku sanitky priviezli trinástich pacientov naraz. Záchranná služba ich pozbierala po jednom od severnej časti slumu k južnej. K desiatkam už hospitalizovaných pribudli ďalšie komplikované prípady. Zmáhajúca sa cholera a rozmanité infekčné ochorenia nepridávali nikomu na optimizme. Mnohí domorodci zmätení z denného chaosu, ktorý od januárového zemetrasenia pretrvával, nedokázali nabehnúť na niekdajší spôsob života, hoci aj ten bol ďaleko za horizontom ideálov.

V zadnej časti hlavného ošetrovateľského stanu sedelo na malej stoličke usmievavé dievčatko. Pri kvílivých zvukoch záchranky zbystrilo a sledovalo, čo sa deje. Jej dlhé čierne vlasy siahajúce po lopatky sa z oboch strán pôvabne vlnili v jemnom vánku a z niektorých uhlov pripomínali krídla. Ligotavý krížik, ktorý mala zavesený na tenkej ošúchanej retiazke, im dodával biblickú silu a toto všetko spolu s jej anjelským výrazom tváre dodávalo nádej každému pacientovi čakajúcemu na pomoc.

Dievča so záujmom pozorovalo, ako prinášali zranených, a v duchu sa za nich modlilo. Napriek intenzívnej bolesti vychádzajúcej zo zranenej ruky takmer vôbec nemys-

lelo na to, prečo sem prišlo. Na svet pozeralo prekvapivo optimisticky. Ani náhodou nevnímalo, že k nemu priskočila mladá ošetrovateľka a nanášala na tampón dezinfekčný prípravok. Rozjímajúc zrazu prerušil príjemný hlas.

„Istotne ťa to bolí, však?“ spýtala sa prívetivo ošetrojúca sestra, keď mu vyčistila hlbokú reznú ranu na ruke.

„Ani nie,“ hrdinsky sa zatváralo dievčatko.

„A čo si vlastne stvárala?“ vyzvedala ďalej ošetrovateľka.

„Hrali sme sa,“ dievča statočne držalo vystretú dlaň, hoci ho to poriadne štípalo.

Ošetrovateľka sa spýtala, ako sa hrali, a profesionálne prejavovala o malú pacientku záujem. Pritom pokračovala vo svojich úkonoch.

„Hľadali sme poklad,“ pohotovo reagovalo dievča so šibalským výrazom v tvári.

„Poklad? Fíha. To muselo byť napínavé,“ so stupňujúcim sa záujmom počúvala ošetrovateľka a prikladala jej na ranu obväz.

„To bolo! Bola tam kopa úžasných vecí!“ dievčatko sa vôbec nesústredilo na bolesť. Z očí mu žiarila hviezdička, ktorá chcela rozdávať radosť každému v okolí niekoľkých kilometrov.

„Kopa vecí? Aká kopa?“ nedalo to ošetrovateľke a chcela sa dozvedieť, ako sa celý príbeh odohral. Už to nebol len profesionálny záujem. Dievča si ju svojou čistou dušou a úprimnosťou za pár sekúnd získalo.

„No viete. Pri rieke bola kopa odpadu a v ňom veľa pokladu,“ zarýmovala malá pacientka a tajuplne sa usmiala. „A Bekki v ňom našla krásnu bábiku. Teda, pre nás bola krásna, aj keď jej chýbali ruky.“

„Takže ste s Bekki objavili novú kamarátku a zachránili ste ju,“ ošetrovateľka dopovedala prvé dejstvo príbehu v mene rozprávačky a pritom dokončila obväzovanie pevnou mašľou.

„Áno. Bekki ju zachránila,“ víťazoslávne vyhlásila malá. „Ale keď ju vyťahovala, noha sa jej zasekla v otvore veľikánskej plechovky,“ zmenila tón reči a jej pohľad vyzeral dosť vystrašene, akoby to práve teraz prežívala. Z mimiky sa jej dalo viditeľne odčítať, že Bekki patrí k jej najlepším

kamarátkam, možno k pokrvným sestrám, o ktoré sa bojí a zároveň sa o ne musí postarať v akejkolvek kritickej situácii. Na ošetrovateľku to veľmi zapôsobilo. Zvedavo sa ďalej spýtala, či si jej kamarátka ublížila.

„Nie. No my sme sa strašne báli,“ dramatickým hlasom odpovedalo dievča.

„Báli? Čoho?“

„Tá noha sa jej odtiaľ nedala vytiahnuť. Aj keď sme jej traja pomáhali, nešlo to,“ podvedome pohla obviazanou rukou a prirodzeným gestom ukázala snahu pomôcť. Od bolesti zvrátila čelo, no nezastonala. Rana dávala o sebe vedieť..

Dievča opisalo, ako sa snažilo plechovicu rozbiť kameňom, a práve vtedy si porezalo ruku. Svoju ranu nepovažovalo za nič podstatné a neustále zdôrazňovalo, ako je rado, že pomohli malej kamarátke Bekki.

Ošetrovateľka pochvalne pohladila svoju malú pacientku po jemných vláskoch. Ubezpečila ju, že sa jej to isto rýchlo zahojí, keď je takou starostlivou kamarátkou.

Dievča na svoj vek veľmi bystro opätovovalo mladej ošetrovateľke svoje sympatie spříškou komplimentov. Tá bola taká očarená milým výrečným dievčátkom, že si nevšimla ďalších pacientov čakajúcich na ošetrovanie.

„Ako sa vlastne voláš? Zabudla som sa ťa spýtať,“ chytila ju za druhú zdravú ruku a očakávala, že zaznie meno, ktoré jej pristane. Meno, ktoré vystihne jej jemnú tvár a srdečnosť tryskajúcu všade navôkol.

„Vanesa Crodes,“ jej hlások v ošetrovateľkiných ušiach zaznel ako pôsobivý harmonický akord.

„Máš prekrásne meno, Vaneska. Presne sa k tebe hodí.“

„Ďakujem.“

„A koľko máš rokov?“ zaujímala sa ďalej.

„Osem a pol,“ hrdo odpovedala.

„To si už veľká a statočná. A iste si tu aj so svojimi rodičmi, však?“ položila jej otázku, po ktorej sa na tvári dievčatka zjavil neočakávaný smútok.

„Nie! Bez nich,“ ešte zarmútenejšie reagovala.

„A kto ťa sem priviedol?“ s napätím očakávala odpoveď ošetrovateľka.

„Prišla som sama.“

„Sama?“ zháčila sa ošetrovateľka.

„Áno. Lebo...“ zasekla sa Vanesa, no vzápätí so sklone-
nou hlavou pokračovala: „Nemohla som o tom nikomu po-
vedať. Rodičia by sa veľmi hnevali.“

Odzrazu však spozornela a opätovne sa jej na tvári zjavil
pôvodný prirodzený úsmev. Dôvod bol jasný. Rezkým kro-
kom k nim prichádzala mladá energická žena.

„Vanesa, tu si. Všade som ťa hľadala,“ vyhrkla zo seba
s úľavou.

Dievča sa ustarostenej žene hodilo do náručia. Evidentne
boli obe spriaznenými dušami. Vyzerali ako mama s dcé-
rou. Nanešťastie pre Vanesu to tak však nebolo.

„Čo sa ti stalo? Carlos mi povedal, že si krváčala, a že si
sem utekala sama,“ tuho dievča objala pri pohľade na za-
fačovanú ruku.

„Áno, ale to nič nie je,“ statočne si vzdychla Vanesa a hľa-
dela na svoju známú ako na zjavenie.

„Dobrý deň. Vidím, že Vanesku poznáte,“ vstúpila im
do rozhovoru ošetrovateľka a podala žene ruku.

„Teší ma. Som Táňa Bergiová.“

Predstavila sa ako Vanesina vychovávateľka pôvodom
zo Slovenska. Na oplátku sa o ošetrovateľke dozvedela, že
pochádza z Rakúska a je súčasťou misie Katolíckej chari-
ty na Haiti.

Táňa chcela pokračovať v rozhovore, no jeden z lekárov
ošetrovateľku náhle odvolal k naliehavému prípadu. Prud-
ko vstala. V behu ich pozdravila a viac sa nevideli.

Priviezli nového pacienta. Krváčal z dvoch čistých prie-
streliev na nohe a v bruchu. Miesta, kadiaľ preletela munícia
lokálneho gangu Cité Soleil, boli chvalabohu dostatočne ďa-
leko od životne dôležitých orgánov. Prestrelky v rámci hait-
ských gangov boli na dennom poriadku a často si to odniesli
aj nevinní svedkovia.

Vanesa zamyslene sledovala, ako sestrička uteká k no-
vému pacientovi. Zakývala jej a pozrela sa na Táňu, ktorá
ju chytila za ruku.

„Vanesa, poď! Ideme domov! Po ceste mi povieš, čo sa ti
dnes prihodilo,“ zdvihli sa a opustili nemocnicu.

Vanesa jej cestou do centrálného slumu všetko vyrozprá-
vala a tešila sa z toho, že zažila niečo dobrodružné. Spokoj-

ná bola najmä pre kamarátku Bekki, ktorej spolu s ostatnými deťmi pomohli.

Keď sa blížili k Vanesinmu obydlíu, zastali. Vanesa Táňu dvakrát potiahla za rukáv a úpenlivo ju žiadala: „Teta Táňa, prosím. Nepovedzte to mame!“

„Vaši uvidia, že máš zranenú ruku. Musíš im niečo povedať!“ naliehala Táňa.

„To áno, ale nie o tom, čo sa skutočne stalo,“ vyslala na ňu prosebný pohľad.

„Chceš klamať rodičov?“ prísnejšie sa na ňu pozrela Táňa.

„Nie,“ ošívala sa Vanesa, „len nepovedať celú pravdu,“ prefíkane dodala.

„Na osemročné dievča si riadne podkutá,“ zasmiala sa a pohrala sa jej s vlasmi.

„Chichi,“ uškrnula sa Vanesa a figliarsky jej svietili oči.

„Je to na tebe, ako im to vysvetlíš. Ale pamätaj, že každé klamstvo sa raz odhalí!“ vážne, no s citom jej prízvukovala Táňa.

„Dobre teda. Poviem im, čo sa mi stalo,“ ustráchané objala svoju obľúbenú vychovávateľku. Pevne ju stisla a držala sa jej ako kliešť.

Po chvíľke ju pustila, zakývala jej a odišla za rodičmi.

Táňa si povzdychla, akoby ju niečo mimoriadne trápilo. Nevedela, odkiaľ sa to v nej berie, no jej cit k malej Vanese jej našepkával, aby sa o ňu ešte viac zaujímala. Aby na ňu viac dávala pozor. Aby mohla vyrastať v podmienkach, ktoré by si zaslúžila.

Po chvíľke zamyslenia sa otriasla a vybrala sa za ostatnými deťmi.

Jej športové popoludnia, ktoré pravidelne organizovala na pláži v blízkosti sirotinca le Bon Berger, mali ohromný úspech. So zápalom učila dievčatá hrať vybíjanú a chlapcov futbal. Naháňali sa a hrali hry, ktoré im dovtedy nikto neukázal.

Všetci ju zbožňovali. Jej prirodzená autorita, obetavosť, ochota a láskavosť, ktorými zahŕňala malé haitské ratolesti, ju jednoznačne predurčovali k humanitárnej misijnej práci. Už bezmála dvadsať rokov po skončení vysokej ško-

ly sa ňou živila. Organizácia Pro-Enfant bola na ňu hrdá. Často pracovala aj ako dobrovoľníčka a žila iba z diét, ktoré za túto činnosť dostávala.

Deň na Haiti, ako každý iný, sa blížil ku koncu.

K večeru s klesajúcou teplotou ustupoval aj zápach. Odchádzajúce muchy však nahrádzali ešte drzejšie bzučiace miniatúry. Mnohé z nich boli navyše poctené tajnou úlohou rozdávať maláriu alebo dengue. Táňa si už zvykla aj na komáre a hravo prekonávala strach.

Po západe slnka bola totálne vyčerpaná. Zábava v prírode s energickými hráčmi ju úplne odrovnala. Napriek tomu sa tešila na nasledujúci deň. Vedela, že môže prispieť aspoň štipkou svojho umu k spríjemneniu ťažkých chvíľ malých Haiťanov na tomto temnom ostrove.